

Библиотека КОВ

Уредништво

ВУКАШИН ВОЈВОДИЋ
ДРАШКО РЕЂЕП
ВИКТОР ШКОРИЋ

МИЛОВАН СТАНКОВИЋ

ПТОЛОМЕЈЕВА ПЕВАЊА

Вршац
2018.

Шта ћемо пронаћи у овом лавиринту живота, Минотаура,
који чека Тезеја да му пресуди, Аријаднино клупко, које
се обрће као судбина, али не доноси радост...

Јасмини, мојој љубави

Напомена: Аутор је песме и лирске записе писао на форуму
Србианцафе под псеудонимом Птоломеј (Ловац у зиту)

Ничега нисам жељан довољни су ми дивљи макови

Иди тамо где одлазе и звезде да сновијају

Рупу у срцу нека испуни пенушави океан што упија сунце

Кажем ти да одеш и више од тога ја ти заповедам

Одлази са том бижутеријом свакодневице

Са том јогунастом навиком са том потребом

Да поново гледаш моје очи

Не дозвољавам ти да видиш бол то пространство

О коме се не говори већ само ћути

Оно што нас сада спаја једнога дана окренуће се против
нас

Као ветар као најлепша кула коју изједа време

Ти једино као безлична и проста можеш умирити моју
страст

Желим у својим сновима да дохватим не Шекспирове
руке, него његове речи,
њихов вртложни ехо, и тај полет и силину,

желим да једна ружина латица буде параван између мене
и мог злог двојника, кога се ипак не могу
тако лако ослободити,

ја сам само камичак осуђен да путује многим световима,
и да га многа времена облаче у своје непредвидиво рухо,

о, то што ја заиста желим, можда жели и мали јеленак
у свом малом чудном свету,

бити улизица и бити послушник један је корак ка
свемирској гиљотини и губилишту,

ох, шта ја то причам, ови прсти су силни мучитељи и
лицемери који неко невидљиво злато износе на ову
светлост, на ову пијацу...

То залутало дете је у ствари мој давно залутали осећај

Примичемо се полако један другом, одмеравамо јачину
оног другог, и чини ми се да исказујемо оно потребно
и долично поштовање

Када пресечем нар, чини ми се да је то само бујица мојих
залуталих осећања, наредних дана и неких година што
тек треба да дођу,

занос и страсти дивљају тамо у неким ћелијама, и тек у
очима или у покретима неког другог тела препознајем
своју слабост, и тада знам да сам у тешкој покори, да
сам окован ланцима које је тешко рашчинити

Али идем даље, и мичем ове испуцале усне, и дозивам
име онога коме придодајем све врлине милост и љубав,

ја сам песник само из разлога јер сам у младости
песницама бранио име и част оне коју сам волео...

У твојој близини осећам се као Тројанци пред пад древног
града

Пустиња су сва она зрнца моје чежње која сам ипак
успео да избројим

У твом срцу расте магнолија у мом бамбус али обе су
биљке којима се дивимо или их не волимо

Притискаћу ти врат као што то ради Валери у својим
песмама
и ти ћеш ме волети јер глина уколико не воли она се
распада

Дангубићемо ти и ја под овим сунцем и бићемо
беспосличари и пузавци
али обећавам да ћемо се волети...

Сви моји војници оклопници моји драги пужеви једном
ће тебе опколити
и тада нећеш моћи да не прихватиш моју Љубав...

Слутим да су све жене попут Јелене Тројанске замка за
тело и дух и замка која нацију води у рат

Слутим да ова киша која сада пада заробљава мој ум и
не допушта му да потрчи макар и неспретно попут детета

Судбина ових речи је да трају кратко да буду ватрица у
репу свица која не може отопити снег али може осоколити
ову душу

Оно оштро камење које је исекло моје ноге а коме сам
придружио прилично година свога живота називам
личним хербаријумом у коме сам ја осушени цвет

Чији сокови припадају другима онима у којима моја
душа испраћа оне дане који још нису научили да плачу
и тугују

А зашто и плакати када грозница попут заноса греје тело
и топи срце а наш ум оставља хладан и по страни као
какво сечиво

Дозлогрдила ми је ова игра и ето зато пуцајте и стрељајте
Небо и све птице на њему...